

ELLIE DEAN

Ʒen
gelukkig
weerzien

Vertaald door Yolande Ligterink

De Fontein

Opmerking van de schrijver

In 1930 heeft de Eastman Kodak Company in samenwerking met Imperial Airways (tegenwoordig British Airways) een manier bedacht om het gewicht en de omvang van de luchtpost te verminderen. De brieven moesten worden geschreven op formulieren en werden nauwgezet gelezen en gecensureerd voordat ze werden gefotografeerd en op rollen microfilm naar de oorlogstonelen werden gezonden. Op de bestemming werden de negatieven vergroot afgedrukt op fotografisch papier en bezorgd door de postafdeling van de Royal Engineers, ook bekend als het APS (Army Postal System).

De postformulieren waren niet op de bon. Burgers moesten er drie penny's voor betalen, maar voor militairen waren ze gratis. Ze bleken meteen een succes en er konden er ongeveer tweeduizend per uur worden verwerkt. Maar vanwege het formaat – zo'n tien bij vijftien centimeter – en het gebrek aan privacy waren er ook nadelen aan verbonden, dus toen er voldoende ruimte ontstond in de vliegtuigen gingen de mensen massaal over op de gewone luchtpost.

Een historisch gegeven: een gelijksoortig systeem werd gebruikt tijdens de Frans-Duitse Oorlog, waarbij postduiven werden ingezet om primitieve microfilms over de Duitse linies te vliegen. De microfilm is in 1839 uitgevonden door de Britse wetenschapper John Dancer. De Franse opticien René Dagron heeft in 1859 een patent genomen op Dancers werk.

1

Cliffhaven, 1942

Na haar lange, vertrouwelijke gesprek met de jonge Mary Jones lag Peggy Reilly in het donker te piekeren over het ingewikkelde web van leugens en geheimen waarover ze met niemand kon praten. Ze had Mary ervan af moeten brengen om nog naar Cyril Fielding te vragen, want als de waarheid aan het licht kwam, zou niet alleen Mary daar de blijvende gevolgen van ondervinden. Ook anderen waren zonder het te willen betrokken geraakt bij de machinaties van Tommy Findlay. Maar ze vond het vreselijk om al die geheimen te moeten bewaren, want het ging in tegen haar open en eerlijke natuur en bovendien wist ze hoe gemakkelijk leugens aan het licht kwamen. Als dat gebeurde, bracht dat onvermijdelijk nog meer pijn en verdriet met zich mee.

Haar gedachten draaiden in kringetjes rond en uiteindelijk werd ze het zat. Ze kon niets meer doen, behalve een oogje op het meisje houden en ervoor zorgen dat Tommy Findlay geen verdere problemen veroorzaakte, want Mary was vastbesloten om in Cliffhaven te blijven en zou ongetwijfeld argwaan hebben gekregen als Peggy er bij haar op had aangedrongen om terug te keren naar Sussex.

Ze stapte uit bed, trok haar oude ochtendjas aan over haar lange flanelen nachtjapon, schoof in haar pantoffels en keek even bij Daisy voordat ze de kamer uit ging. Haar baby was nu bijna een jaar; ze was geboren op de verschrikkelijk dag dat Pearl Harbor was gebombardeerd en de jappen Malaya waren binnengetrokken, maar ze sliep altijd overal doorheen en ontwikkelde zich prima, ondanks de rantsoenen, het lawaai van de lucht-aanvallen en de afwezigheid van het grootste deel van haar familie.

Afgezien van het kraken van de oude vloerplanken was het stil in pension Beach View. Peggy deed de keukendeur achter zich dicht voor ze het licht aandeed. Er zat altijd water in de ketel voor het geval de stad werd gebombardeerd en de toevoer werd afgesneden, dus ze zette hem op het Kitchener-fornuis en wachtte tot het kookte.

Ze woonde al bijna haar hele leven in Beach View. Het huis was haar zo vertrouwd dat ze zich niet kon voorstellen dat ze ooit ergens anders zou kunnen wennen. Haar ouders waren met het pension begonnen nadat er een spoorwegstation in Cliffhaven was gekomen en de populariteit van strandvakanties explosief was gestegen. Toen zij met pensioen waren gegaan hadden Peggy en haar man Jim het overgenomen en hier hun kinderen grootgebracht. Nadat de oorlog was uitgeroepen kwamen er geen dagjesmensen en vakantievierders meer en dus had Peggy besloten de kamers permanent te verhuren om rond te komen.

Maar de oorlog had grote veranderingen met zich meegebracht voor Peggy's gezin: haar man en kinderen zaten over het hele land verspreid en ze zag ze zelden. Verlangend keek ze naar de foto's die onder de ingelijste afbeelding van de koning en de koningin op de schoorsteenmantel stonden. Jim zag er goed uit in zijn legeruniform en keek haar met een twinkeling in zijn donkere Ierse ogen aan. Hij was opgeroepen en inmiddels onderweg naar India; ze wachtte met ongeduld op zijn volgende brief.

Haar twee zoons, Charlie en Bob, woonden op de boerderij van een vriendin in Somerset, samen met haar oudste dochter Anne, die onlangs haar tweede kind had gekregen. Peggy had Emily Jane nog niet gezien en de kleine Rose Margaret groeide ongetwijfeld zo hard dat ze in niets meer zou lijken op de peuter van wie Peggy maanden geleden afscheid had genomen.

Er stond ook een foto op de schoorsteenmantel van Anne en haar man, commandant Martin Black, die er erg knap uitzag in zijn uniform van de RAF. Ze wist hoeveel zorgen Anne zich om hem maakte, ook al zat hij na vele vluchten over vijandelijk gebied inmiddels achter een bureau. Na de geboorte van Rose Margaret hadden ze niet meer bij elkaar kunnen wonen en Peggy wist hoe ze daar allebei onder leden.

Op de foto van Cissy, haar middelste dochter, stond een lachend blond meisje van eenentwintig in het uniform van de WAAF. Vroeger had ze ervan gedroomd bij de ENSA te gaan en net zo beroemd te worden als Vera Lynn, maar gelukkig was ze over dat dwaze idee heen gegroeid en nu reed ze vanaf het Cliffe-vliegveld een luitenant-generaal rond.

Met een zucht ging Peggy met haar hand door haar donkere krullen. Cissy was verliefd op Randolph Stevens, een jonge Amerikaanse piloot, maar er werden nu bijna voortdurend bombardementen uitgevoerd op Duitsland en veel van die dappere jongens waren nooit meer thuisgekomen. Cissy had al verscheidene vrienden verloren in deze verschrikkelijke oorlog en Peggy was bang dat het hart van haar dochter zou breken als er iets met Randy zou gebeuren.

Bij die sombere gedachte wilde Peggy niet te lang stilstaan en ze richtte haar blik op de kleine zwart-witfoto van de meisjes die bij haar in pension Beach View woonden. Hij was aan het begin van de zomer gemaakt in de achtertuin en ondanks de restricties van de oorlog en de lange werkdagen zagen ze er gelukkig uit. Midden in de groep stond de glimlachende Cordelia.

Cordelia Finch was achter in de zeventig – haar precieze leeftijd was een streng bewaard geheim – en ze woonde al jaren in Beach View. Ze was klein en tenger en had de neiging om te kwetteren als een vogeltje, dus haar naam paste precies bij haar, en ze was een intrinsiek deel geworden van Peggy's familie. Alle meisjes waren dol op haar en bleven heel geduldig als ze een knoeiboel maakte van haar breiwerk of haar gehoorapparaat uitzette, wat tot heel vreemde gesprekken kon leiden.

Peggy keek met een glimlach naar al die mensen. Ze waren haar kuintjes en ze aanbad ze allemaal: Cordelia's achternichten, Sarah en Jane, die net voor de val van Singapore uit Malaya waren ontsnapt, de Ierse Fran met haar wilde bos roodbruine krullen en haar vriendin en collega Suzy, die blond en elegant was en binnenkort zou trouwen met Peggy's neef Anthony.

Dan was er nog de kleine donkerharige Rita, een jeugdvriendin van

Cissy, wier vader in het leger zat. Ze had al heel jong haar moeder verloren en was in Beach View komen wonen nadat de achterbuurt achter het station met brandbommen met de grond gelijk was gemaakt en ze dakloos was geworden. Rita was een robbedoes die het liefst rond racete op haar motor, maar toen de foto werd gemaakt droeg ze een leuke jurk in plaats van haar gebruikelijke vliegeniershelm uit de Eerste Wereldoorlog en haar met schapenbont gevoerde pilotenjack, haar laarzen en haar weerbestendige broek.

Ook Rita had de liefde gevonden onder de piloten van Cliffe en ze deelde de angst van Cissy als ze de eskaders van het vliegveld hoorden vertrekken. Matthew Champion vloog in een Spitfire en stond onder het bevel van Annes man Martin. Peggy vond hem veel te jong voor zulk gevaarlijk werk. Maar ondanks zijn leeftijd was hij een toegewijde en bekwame piloot en Martin had niets dan goeds over hem te zeggen.

Peggy zette die gedachten van zich af en richtte haar blik op Kitty Pargeter, die aan de rand van het groepje stond. Ze was naar Beach View gekomen nadat ze bij een vliegtuigongeluk haar been was kwijtgeraakt. Kort voordat Jim vorige maand met verlof naar huis was gekomen, was ze vertrokken om te trouwen. Ze was inmiddels de vrouw van Roger Makepeace, de collega van haar broer, die ook piloot was op Cliffe, en ze was inmiddels weer bij de ATA gaan werken en leverde nog steeds in het hele land vliegtuigen af. Ze had pas nog een brief van haar gekregen waarin ze schreef hoe gelukkig ze was, ondanks het feit dat zij en Roger zelden tijd voor elkaar hadden.

Peggy zette een pot thee en bleef naar de foto's zitten kijken. Ze dacht aan alle meisjes die bij haar hun toevlucht hadden gezocht. Van de meesten hoorde ze nog wel eens wat, maar het was al een tijdje geleden dat ze een brief had gekregen van Danuta, het Poolse meisje dat op zoek was geweest naar haar broer. Hij bleek te zijn omgekomen bij een luchtaanval op Duitsland en Danuta was een tijdje gebleven, totdat ze een mysterieuze baan had gekregen in Londen. Ze had een paar keer geschreven, maar de laatste paar maanden niet meer en Peggy begon zich zorgen te maken. Misschien was er iets met haar gebeurd.

Peggy's overpeinzingen werden verstoord door het gesnurk van haar schoonvader, dat vergezeld ging van het diepe gesnuif van zijn grote, harige stropershond Harvey. Ron deelde zijn slaapkamer in het souterrain met Harvey en twee fretten en Peggy had haar pogingen om die schoon en netjes te houden allang opgegeven. De fretten, Flora en Dora, zaten in een grote houten kooi, maar Harvey lag ongetwijfeld languit naast Ron en vervuilde het bed met zijn kwijl, haren en andere viezigheid.

Haar geduld werd vaak flink op de proef gesteld door die twee, want het waren schavuiten en ze zaten vol streken. Maar dat werd ruimschoots goedge maakt door het feit dat ze het vorige weekend op heldhaftige wijze een moeder en haar baby uit een ingestort pension hadden gered, en net als iedereen in Beach View – en zelfs iedereen in Cliffeshaven – was Peggy heel trots op hen.

Ze roerde een paar kostbare korrels suiker door haar thee en pakte het plakboek dat ze voor Jim bijhield. Ze kon maar heel weinig schrijven op de formuliertjes voor de luchtpost en daarom had ze besloten dit boek te maken om hem bij thuiskomst enig idee te geven van wat er allemaal was gebeurd. Ze sloeg de bladzijden om en kwam bij de artikel-tjes die ze uit de krant had geknipt.

In de plaatselijke *Recorder* had een dikke vette kop gestaan: HELD EN ZIJN HOND REDDEN VROUW EN BABY UIT VUURZEE. In het artikel stond dat het Grand Hotel en twee pensions bij een luchtaanval waren verwoest en dat daarbij minstens tien mensen waren omgekomen. De verslaggever had er bij de lezers op aangedrongen zich achter de oproep van de krant te scharen om Ron en Harvey te belonen voor hun heldhaftigheid, en in de daaropvolgende nummers was een stroom van brieven verschenen die dit idee ondersteunden.

Het verhaal had zelfs de nationale pers gehaald en de roep om een beloning voor Ron en zijn hond klonk steeds luider. Ron vond de hele zaak verschrikkelijk gênant en verstopte zich op het volkstuintje van zijn vriend Stan of in de tuinschuur, in de hoop dat het allemaal snel zou overwaaien en hij verder kon met zijn anders zo rustige leventje.

Maar de ophef was nog steeds niet bedaard. Ron werd met de dag

norser en mopperde voortdurend dat het een hoop kabaal was om niets en dat hij alleen maar had gedaan wat elke man in die omstandigheden zou doen. Ondanks al zijn stoere praatjes was Ron eigenlijk een heel bescheiden man en toen Peggy naar de afschuwelijke foto van hem en Harvey keek moest ze onwillekeurig lachen, want hoe verschrikkelijk ze er ook uitzagen, dit was wel precies zoals ze waren.

Ron had een sjofele oude ribbroek aan, opgehouden met een stuk touw, en een trui waarin meer gaten zaten dan in een zeef. Daarover droeg hij zijn lange stropersjas en aan zijn voeten zaten smerige rubberlaarzen. Vanonder de klep van zijn gevlekte pet keek hij woedend in de camera, alsof hij de verslaggever de wind van voren ging geven omdat die het lef had gehad een foto van hem te nemen.

Harveys gestrepte, harige vacht zag eruit alsof hij ergens in had liggen rollen, hoewel ze hem eerder die dag nog had schoongespoten, en zijn poten zaten in het verband omdat hij tijdens de reddingsactie een heleboel wonden had opgelopen. Maar zijn oren stonden overeind, er lag onbetwist intelligentie in zijn ogen en hij leek naar de camera te lachen. Harvey was beslist niet verlegen en in tegenstelling tot zijn baas genoot hij ervan als mensen aandacht aan hem besteedden.

Er ging een golf van genegenheid door Peggy heen, maar die ging gepaard met enige frustratie. Die twee zagen er schandelijk uit en waren niet bepaald goede reclame voor haar huishoudelijke verdiensten. Maar ze hadden zich nooit aan regels gehouden en zouden altijd even recalcitrant blijven.

Ze sloeg een paar bladzijden om met foto's van Cliffhavens Spitfire en een artikel over Rita's inspanningen om daar geld voor bijeen te brengen. Er was ook een stuk over de nieuwe buffetwagen die de wvs van de koningin had gekregen. Ze legde het plakboek weg en dronk haar thee op. Het was fijn om het huis eens voor zichzelf te hebben en hier rustig te kunnen zitten voordat de drukte van de dag weer losbarstte. Maar het was nu twee uur 's nachts en als ze niet zorgde dat ze wat slaap kreeg, was ze vanavond niets waard als ze met Mary naar de Anchor moest.

Het meisje ging daar pianospelen en hoewel ze geen idee had dat

Tommy Findlay de gezochte Cyril Fielding en dus haar vader was, had ze al een aanvaring met hem gehad toen hij zich op een avond aan haar had opgedrongen. Het was dus logisch dat ze voor hem op haar hoede was, maar omdat hij de jongere broer van Rosie Braithwaite was en uit de gevangenis was vrijgelaten op voorwaarde dat hij een vaste verblijfplaats had, was er een uiterst ongemakkelijke situatie ontstaan.

Peggy wist dat ze nog niet zou kunnen slapen, dus ze stak een sigaret op en dronk nog een kop thee. De gedachten joegen door haar hoofd. Voor de oorlog was Cliffehaven een klein stadje met een hechte gemeenschap geweest, waarin iedereen alles over elkaar wist. Dat was niet echt veranderd, ondanks het feit dat de stad nu was overspoeld met nieuwkomers, die werkten in de vele fabrieken die er sinds het begin van de oorlog waren gebouwd. Daarom was het zo belangrijk om Mary's geheim streng te bewaren. Er waren genoeg mensen die nog veel wisten van het verleden. Zelfs als ze niet het hele verhaal kenden, had hun fantasie de hiaten ingevuld en het was verbazingwekkend hoe dicht sommigen bij de waarheid waren gekomen.

Rosie Braithwaite had bijna twintig jaar geleden de Anchor overgenomen en hoewel ze met veel argwaan en vooroordelen was bekeken – en verscheidene mannen hun geluk bij haar hadden beproefd – had ze er een succes van gemaakt. Ron was voor haar gevallen en nadat hij jarenlang achter haar aan had gelopen, had hij haar er eindelijk van weten te overtuigen dat deze sjofele oude Ier de juiste man voor haar was.

Rosies jongere broer stak echter heel anders in elkaar, want Tommy veroorzaakte steeds weer problemen. Hij was in de loop der jaren betrokken geweest bij verscheidene frauduleuze zaakjes, had minstens drie keer in de gevangenis gezeten en beschouwde vrouwen als een prooi die hij met zijn dubieuze charmes voor zich kon winnen. Een schoft in hart en nieren.

Tommy was net weer vrijgelaten uit de gevangenis en omdat hij enige last had van astma was hij niet rechtstreeks naar het leger gestuurd, zoals andere gedetineerden. Een van de voorwaarden voor zijn vrijlating luidde dat hij een vaste woonplaats moest hebben en zich elke dag

moest melden om te werk te worden gesteld als blokhoofd en brandwacht. Zijn ex-vrouw en twee kinderen wilden niets meer met hem te maken hebben, dus hij had een beroep gedaan op Rosies nogal misplaatste gevoel voor familietrouw en had voor minstens zes maanden zijn intrek genomen in de Anchor.

Peggy wist dat Ron al naar de Anchor was geweest om Tommy te waarschuwen zijn handen thuis te houden en de meisjes in de pub niet lastig te vallen. Hij had Rosie zelfs verteld dat Tommy op de avond van zijn aankomst in Cliffhaven had geprobeerd Mary te versieren. Volgens Ron was Rosie woedend geweest en had ze haar broer zonder omwegen verteld dat ze hem de deur zou wijzen als hij zich niet gedroeg. Peggy wist dat Tommy erg gesteld was op een gemakkelijk leventje en ze vermoedde dat hij zich zou inhouden. Evengoed had Mary vanavond haar steun nodig en ze mocht haar niet in de steek laten.

Ze doofde haar sigaret, deed het licht uit en ging weer naar haar slaapkamer. Mary was blijven slapen, want ze was ondergebracht bij Peggy's zus Doris, die aan de andere kant van de stad woonde, en het was niet verstandig om haar in het donker alleen naar huis te laten lopen. Cliffhaven was altijd een rustig stadje geweest, maar sinds de komst van de geallieerde soldaten – en Tommy Findlay – kon het er 's avonds best eng zijn voor een jong en onzeker meisje.

Ze wierp een blik op de wekker en besepte dat iedereen over nog geen vier uur zou gaan ontbijten en naar het werk zou gaan. Ze had hoofdpijn van het piekeren, dus ze ging weer in het lege, omgewoelde bed liggen en trok het beddengoed over haar schouders.

Het voelde vreemd dat Jims lange, sterke lichaam niet tegen het hare aan lag; in deze eenzame uren miste ze hem het meest. Maar eindelijk overwon de vermoeidheid alle verdriet en binnen een paar seconden was ze diep in slaap.

Mary werd wakker, draaide zich om in het smalle bed en vroeg zich heel even af waar ze was. Toen wist ze weer dat ze in Beach View was blijven slapen en dat ze vanaf hier verder moest lopen naar de Kodak-fabriek

dan vanaf haar kamer in Havelock Road. Ze rolde zich op haar rug, rekte zich uit en luisterde naar de geluiden van het ontwakende huis.

De lichte voetstappen die de trap af renden waren waarschijnlijk van Jane, die heel vroeg naar haar werk bij de melkboer ging om de paarden te voeren voordat ze aan haar ronde begon. Mary mocht Jane graag, een lief en enigszins naïef meisje dat niet alleen bij de melkboer werkte, maar ook parttime de boekhouding deed voor de uniformfabriek. Ze was heel hecht met haar oudere zus Sarah, die bij het Women's Timber Corps werkte en de hele dag in het kantoor op het Cliffe-landgoed zat, maar dat was niet echt verrassend, want ze waren ver van hun huis in Malaya, hun moeder zat met hun babybroertje in Australië en er was na de inname van Singapore door de Japanners nog steeds geen nieuws over hun vader en Sarahs verloofde Philip.

Mary voelde met hen mee; ze kon zich niet voorstellen hoe ze zelf met zoveel onzekerheid zou kunnen omgaan. Maar ze was wel een beetje jaloers omdat ze hier in Beach View woonden en eigenlijk had ze spijt dat ze nee had gezegd toen Peggy haar een kamer had aangeboden. Peggy deed haar denken aan Barbara Boniface, die haar in huis had genomen toen de pastorie en de kerk tijdens een bombardement waren verwoest en allebei haar ouders waren omgekomen. Beide vrouwen waren moederlijk en hartelijk en altijd bereid om te luisteren en goede raad te geven, en Mary vond dat ze geluk had omdat ze in de moeilijkste uren van haar leven zoveel steun had ontvangen.

De meisjes hier waren verschrikkelijk leuk gezelschap en de lieve kleine Cordelia Finch was net de oma die ze nooit had gehad. Toch woonde ze heel comfortabel bij Peggy's zus Doris en ze had vriendschap gesloten met Ivy, het meisje uit Londen met wie ze een kamer deelde. Hoewel zij en Ivy een heel verschillende achtergrond hadden, hadden ze het meteen goed met elkaar kunnen vinden. Waarschijnlijk omdat Doris zo bezig en snobistisch was dat ze samen de strijd met haar moesten aangaan, en ook omdat ze hetzelfde gevoel voor humor hadden. Ze hadden de afgelopen week heel wat af gegiecheld en daardoor was haar stemming aanzienlijk verbeterd.

Mary geeuwde en ging langzaam overeind zitten. Ze haalde haar vingers door haar lange donkere haar en bedacht hoe vreemd het was dat ze zich na zo'n korte tijd al helemaal thuis voelde in Cliffehaven. Nog maar een week geleden was ze vertrokken uit haar dorp in Sussex, maar er was in die paar dagen zoveel gebeurd dat ze het gevoel had dat ze hier al veel langer was.

Ze trok de verduisteringsgordijnen open en keek tussen de stukken tape op het raam door naar de achtertuin van Beach View. De lange, smalle lap grond was omgetoverd tot moestuin en zelfs op de met aarde bedekte Anderson-hut stond winterzaaigoed. Een waslijn hing verloren over het pad naar het hek in de stenen muur en ze kon recht de achtertuinen en de ramen van de rijtjeshuizen aan de andere kant van de steeg in kijken. Het was heel anders dan het uitgestrekte terrein en de bossen om de vrij afgelegen pastorie.

Ze kreeg het koud bij de herinnering aan wat er was gebeurd op de avond van haar achttiende verjaardag en trok haar ochtendjas aan. Door de dood van haar ouders had ze niet alleen geen thuis en geen familie meer, maar was ze ook alles kwijt wat ze ooit over zichzelf had gedacht te weten. Na de ontdekking van de dagboeken van haar vader en het document dat daarin verstoppt was, was duidelijk geworden dat ze helemaal niet de dochter van Gideon en Emmaline was, maar het buitenechtelijke en ongewenste gevolg van de verhouding tussen de getrouwde Cyril Fielding en een meisje dat hij tijdens zijn tochten als handelsreiziger had ontmoet.

De zachtaardige dominee Gideon Jones had haar in huis genomen en voor haar gezorgd, maar de raadselachtige kilheid waarmee Emmaline haar had behandeld was eindelijk verklaard en Mary begreep nu hoe moeilijk het voor de trotse, zelfzuchtige vrouw moest zijn geweest om verantwoordelijk te zijn voor een dergelijk kind. Hoewel er weinig genegenheid tussen hen was geweest, had Mary er nog steeds verdriet van dat ze nooit meer met elkaar zouden praten en nooit meer vrede zouden sluiten. Het gevoel dat het nog niet klaar was tussen hen was het moeilijkst te verwerken.

Verschenen van Ellie Dean:

Een nieuw begin
Ver van huis
Geef nooit op
Een groot hart
Altijd in mijn hart
Voor altijd
Een mooie toekomst
Afscheid voor even
Een gelukkig weerzien

Dit is het negende boek in de serie 'Een veilige haven'.
Eerste druk november 2024

Oorspronkelijke titel *Sealed With a Loving Kiss*

Oorspronkelijke uitgever Arrow Books

Copyright © Ellie Dean 2015

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the
Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2024 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Yolande Ligterink

Omslagontwerp De Weijer Design, Baarn

Omslagillustratie Trevillion/De Weijer Design/Shutterstock

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 261 6943 4

ISBN e-book 978 90 261 6944 1

ISBN luisterboek 978 90 261 6945 8

NUR 302

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining niet toegestaan.